

**COMMISSION DE L'INTÉRIEUR
ET DES AFFAIRES ADMINISTRATIVES
COMMISSIE VOOR DE BINNENLANDSE
EN ADMINISTRATIEVE AANGELEGENHEDEN**

**SÉANCE DU MARDI 17 DÉCEMBRE 1996
VERGADERING VAN DINSDAG 17 DECEMBER 1996**

SOMMAIRE :

DEMANDES D'EXPLICATIONS (Discussion):

Demande d'explications de M. Boutmans au ministre de la Justice et au Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «l'échange de renseignements et les systèmes d'ordinateurs de la gendarmerie».

Orateurs : **M. Boutmans, M. De Clerck**, ministre de la Justice, p. 574.

Demande d'explications de Mme Milquet au ministre de la Justice sur «la création d'une police fédérale unique».

Orateurs : **Mme Milquet, M. De Clerck**, ministre de la Justice, p. 578.

Demande d'explications de Mme Leduc au Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur et au ministre de la Justice sur «le grand nombre des documents officiels belges volés et falsifiés».

Demande d'explications de Mme Leduc au Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur et au ministre de la Justice sur «le fonctionnement du service général d'appui policier et plus spécialement du Service national des documents d'identité faux et falsifiés».

Orateurs : **Mme Leduc, M. De Clerck**, ministre de la Justice, p. 581.

INHOUDSOPGAVE :

VRAGEN OM UITLEG (Bespreking):

Vraag om uitleg van de heer Boutmans aan de minister van Justitie en aan de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de informatie-uitwisseling en de computersystemen van de rijkswacht».

Sprekers : **de heer Boutmans, de heer De Clerck**, minister van Justitie, blz. 574.

Vraag om uitleg van mevrouw Milquet aan de minister van Justitie over «de oprichting van één federale politie».

Sprekers : **mevrouw Milquet, de heer De Clerck**, minister van Justitie, blz. 578.

Vraag om uitleg van mevrouw Leduc aan de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken en aan de minister van Justitie over «het groot aantal gestolen en vervalste officiële Belgische documenten».

Vraag om uitleg van mevrouw Leduc aan de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken en aan de minister van Justitie over «de werking van het APSD en meer in het bijzonder de Nationale Dienst van valse en vervalste identiteitsbewijzen».

Sprekers : **mevrouw Leduc, de heer De Clerck**, minister van Justitie, blz. 581.

PRÉSIDENCE DE M. HAPPART
VOORZITTERSCHAP VAN DE HEER HAPPART

La séance est ouverte à 14 h 15 m.

De vergadering wordt geopend om 14 h 15 m.

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER BOUTMANS AAN DE MINISTER VAN JUSTITIE EN AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN OVER «DE INFORMATIE-UITWISSELING EN DE COMPUTERSYSTEMEN VAN DE RIJKSWACHT»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. BOUTMANS AU MINISTRE DE LA JUSTICE ET AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR SUR «L'ÉCHANGE DE RENSEIGNEMENTS ET LES SYSTÈMES D'ORDINATEURS DE LA GENDARMERIE»

De Voorzitter. — Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Boutmans aan de minister van Justitie en aan de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de informatie-uitwisseling en de computersystemen van de rijkswacht».

Het woord is aan de heer Boutmans.

De heer Boutmans (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, mijn vraag handelt over bepaalde aspecten van het informatiesysteem van de rijkswacht en over de informatie-uitwisseling met andere politiediensten. Ik heb mijn vraag zowel tot de minister van Justitie als tot de minister van Binnenlandse Zaken gericht, omdat het niet altijd gemakkelijk uit te maken is tot welke bevoegdheidspakketten bepaalde kwesties behoren. Ik stel nu vast dat de minister van Justitie zal antwoorden en ik neem aan dat dit in afspraak is met zijn collega van Binnenlandse Zaken.

De rijkswacht beheert informatie waarvan de bron of de bestemming gerechtelijk is. Deze informatie wordt in een informatiesysteem, het Polissysteem, opgeslagen. Er blijkt echter nog een tweede computersysteem te functioneren, waarin in principe de zachte informatie wordt opgeslagen en beheerd, maar dat ook perfect geschikt is om gerechtelijke of andere harde gegevens te beheren of aan de zachte informatie te koppelen. Met dit programma, Megasy II, worden specifieke onderzoeksoperaties ondersteund en aan de hand ervan worden rapporten en criminele analyses gemaakt. Bovendien worden gegevens uit het computerbestand gekopieerd. Toen wij met de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden het CBO van de rijkswacht hebben bezocht, werd ons gezegd dat het Polissysteem uitsluitend harde informatie beheert. Het probleem is evenwel dat via Megasy II, dat een toepassingsprogramma is, harde en zachte gegevens aan elkaar kunnen worden gekoppeld.

Vandaar mijn vraag of de minister mij kan uitleggen wat het Megasyssysteem precies inhoudt. Wat zijn de toepassingsmogelijkheden ervan en welke diensten en personen beheren het? Onder wiens bevoegdheid en controle gebeurt dit beheer? Wie heeft er toegang tot Megasy II? Wie controleert deze toegang? Op welke schaal wordt het systeem op centraal en eventueel niet-centraal niveau gebruikt? Waarom werd het eigenlijk ingesteld? Wat is de voorgeschiedenis ervan? Hoe en op welk niveau werd tot de oprichting ervan besloten? Wie draagt de verantwoordelijkheid voor deze beslissing? In welke mate en op welke wijze kan Megasy II worden gekoppeld aan het Polissysteem en dus ook aan de harde gegevens van dit systeem? In welke mate kunnen diensten of personen via het Polissysteem toegang krijgen tot Megasy II en bijgevolg tot zachte informatie en kan er een koppeling van harde en zachte informatie gebeuren?

Hoe steunt Megasy II met de samenvattingen en rapporten die het bevat, in concreto de operaties die rijkswacht of andere politiediensten onder een specifieke codenaam voeren? Verwijst Megasy II, dat hoofdzakelijk samenvattingen bevat, ook naar de plaats, eventueel de map, waar de oorspronkelijke, volledige gegevens terug te vinden zijn? Wordt de datum van elke *updating* bewaard, zodat kan worden nagegaan wanneer informatie werd opgeslagen, vernietigd, bijgewerkt of toegevoegd?

Waarom bewaart de rijkswacht haar zachte gegevens in een dergelijk computersysteem en hoe centraal is dat?

Als wij weten dat informatie-uitwisseling van cruciaal belang is in de strijd tegen de misdaad en een slechte communicatie desastreuze gevolgen kan hebben, zoals recente gerechtelijke drama's aantonen, rijst dan niet het gevaar dat, wanneer de rijkswacht zichzelf beschouwt als de eigenaar van de informatie die in bepaalde computersystemen wordt opgeslagen, deze situatie zal leiden tot een gebrek aan communicatie en bijgevolg een slecht functioneren?

Wat de toegankelijkheid betreft, kent Megasy II drie categorieën van informatie. Op sommige informatie rust een embargo andere informatie mag alleen worden gebruikt mits toestemming en een derde soort mag vrij worden gebruikt. Blijkbaar bepaalt het CBO welke informatie onder embargo wordt geplaatst, wat, naar ik veronderstel, inhoudt dat slechts een zeer selecte groep daartoe toegang heeft. Blijkbaar kan voor informatie van de categorie «gebruik mits toestemming» de rijkswachter die de gegevens heeft ingevoerd, zelf bepalen wie toegang tot de informatie krijgt. Op die manier krijgt het CBO dus de mogelijkheid om werkelijke tussenschotten aan te brengen en de doorstroming van

informatie te beletten. Zo kan het zijn monopoliepositie ten opzichte van de gerechtelijke politie nog versterken en zijn autonomie ten opzichte van het parket vergroten. Ik zie immers niet goed op welk niveau het parket toegang heeft tot dit informatiesysteem.

Vraag is dus of de rijkswacht eigenaar is van deze informatie en of zij dan kan bepalen welke diensten toegang krijgen tot deze informatie. Op basis van welke criteria bepaalt het CBO welke gegevens onder embargo worden opgeslagen en welk nut heeft het dergelijke gegevens, die niet meteen als betrouwbaar worden beschouwd, in een computer op te slaan? Kan een rijkswachter die zijn gegevens opslaat in de categorie «gebruik mits toestemming», zelf bepalen wie toegang tot deze gegevens krijgt? Indien ja, waarom is dat zo en op basis van welke criteria wordt dan toegang verleend? Versterkt dit soort computersystemen, waarbij de rijkswacht en het CBO bepalen wie toegang krijgt tot de informatie door deze een bepaalde kwalificatie te geven, niet de politieoorlog en de onafhankelijke positie van het CBO ten opzichte van de magistratuur? Vindt de minister dit een gezonde situatie?

Zachte informatie is voor een groot deel afkomstig van informanten en tipgevers. Bij het uitvoeren van misdaadanalyses worden bron en informatie volgens verschillende criteria beoordeeld. Zo wordt de bron van de informatie die in Megasys II wordt opgeslagen, op verschillende manieren gekwalificeerd: betrouwbaar, meestal betrouwbaar, niet betrouwbaar of niet te beoordelen.

Bovendien wordt aangegeven of de informatie zeker is, door de bron waargenomen, gehoord en bevestigd of gehoord en niet bevestigd. Dit is allemaal nogal breed en er wordt ook ruimte gelaten voor het opslaan van onbetrouwbare gegevens, ook al worden die als dusdanig gekwalificeerd. In het meest recente jaarverslag van het Comité P wordt uitdrukkelijk gesignaleerd dat er interpretatieproblemen rijzen bij de analyse van dit soort van informatie en dat dezelfde soort van informatie door verschillende politiemensen anders wordt geïnterpreteerd en uitgelegd. Dit geeft ook aanleiding tot misleiding en desinformatie van informanten en tipgevers.

Wat houden de verschillende categorieën van informatie precies in? Wat zijn de criteria om dit te bepalen? Welke informatie kan in elk van die categorieën worden opgeslagen? Op basis van welke gegevens wordt de interpretatie gemaakt?

In welke mate kunnen tipgevers en informanten de bron zijn van informatie die door de rijkswacht zelf wordt gekwalificeerd als onbetrouwbaar, niet te beoordelen, gehoord en bevestigd of gehoord en niet bevestigd? Wat voor tipgevers zijn dat? Zijn er nog andere bronnen? Worden op deze manier bijvoorbeeld ook gegevens opgeslagen die afkomstig zijn van anonieme telefoontjes naar één of ander groen telefoonnummer, zoals het thans in de belangstelling staande telefoonnummer dat zelfs voor gezaghebbende personen problemen kan opleveren?

Is er geen ernstig gevaar van willekeur door manipulatie, foute informatie en interpretatieproblemen? Het jongste jaarrapport van het Comité P heeft hiervoor trouwens ook gewaarschuwd. Is het zinvol en geoorloofd informatie die men als onbetrouwbaar beschouwt, in een centraal computersysteem zoals Megasys II te bewaren? Bij het uitvoeren van wegcontroles moeten de rijkswachters beoordelen welke relationele band er bestaat tussen de bestuurder en de andere inzittenden van een voertuig. Onder welke kwalificatie valt deze informatie? In welke gevallen moet ze worden gegeven en hoe betrouwbaar is ze?

De minister heeft reeds vaak laten verstaan dat pro-actieve informatie-inwinning onder de verantwoordelijkheid van een parketmagistraat zou moeten vallen, maar intussen wordt de zachte informatie, die grotendeels het resultaat is van pro-actief onderzoek, beheerd in een parallel computersysteem waarvan de bevoegde parketmagistraat geen overzicht heeft en waarop hij, naar ik vermoed, zeker geen controle heeft. Is het niet logischer de parketmagistraat die bevoegd is voor de pro-actieve informatie-inwinning, ook verantwoordelijk te maken voor het beheer van de zachte informatie die op die manier wordt verkregen? Moet het beheer van de gerechtelijke informatie niet worden losgekoppeld van het CBO en onder de controle van een parketmagistraat

worden geplaatst? Is hier eventueel geen taak weggelegd voor de nationaal magistraat? Oefent deze reeds die controle uit en zo neen, welke controle heeft het parket dan op het beheer van deze gegevens?

Ik kom nu tot mijn laatste punt. De gegevens van het bestand van Megasys II kunnen gemakkelijk worden gekopieerd op een externe diskette of *listing*. Opent dit niet de mogelijkheid om bestanden die zagezegd uit de computer verwijderd zijn, toch op een externe diskette te bewaren? In het interne rijkswachtijdschrift *Focus*, uitgegeven door het CBO, wordt overigens gewaarschuwd voor het aanleggen van parallelle databestanden op districts-niveau op basis van externe diskettes. Dat gebeurt dus blijkbaar ook. Welke maatregelen worden genomen om te voorkomen dat een plaatselijke rijkswachteenheid een parallelle databestand uitbouwt door gegevens van het centraal computersysteem op externe diskettes te kopiëren, terwijl sommige bestanden verwijderd zijn omdat ze, bijvoorbeeld, onbetrouwbaar zijn gebleken of op onwettige wijze werden verkregen? Welke controle bestaat er op de diskettes? Wat is de bestaansreden, het nut en de functie van de *listings* die tijdens het schiften van de gegevensbestanden worden gemaakt?

Een aantal van mijn vragen sluiten aan bij de recentelijk veel besproken, maar eigenlijk al langer gekende problemen van informatiedoorstroming tussen de diverse politiediensten en de controle die parketten daarop al dan niet hebben. De minister heeft op dit terrein een aantal beleidsinitiatieven aangekondigd. Hoe passen alle punten die ik heb aangeraakt, in dit beleid, dat onder meer zou moeten inhouden dat de parketten een betere controle krijgen zowel op de gerechtelijke als op de pro-actieve onderzoeken?

De Voorzitter. — Het woord is aan minister De Clerck.

De heer De Clerck, minister van Justitie. — Mijnheer de Voorzitter, ik ben het volkomen eens met het uitgangspunt van de heer Boutmans dat goed politie- en onderzoekswerk in de eerste plaats steunt op goede informatie en op goede informanten. Ook voor het parlementaire werk is de informatie zeer belangrijk. Daarom zal ik op de zeer gerichte vragen van de heer Boutmans proberen een zo precies mogelijk antwoord te geven. Bovendien merk ik op dat hij meestal niet om een politieke uitleg vraagt, maar op zoek is naar zeer technische en feitelijke gegevens.

Ik wil er ook even op wijzen dat mijn antwoorden zijn opgesteld in overleg met de minister van Binnenlandse Zaken.

Een hele reeks vragen handelen over de automatisering en over de software- en verwerkingssystemen van de rijkswacht. Inzake de software van Megasys II kan ik antwoorden dat het hier niet gaat om een systeem dat zachte informatie moet beheren, maar om een referentieboek. Het programma Megasys II bestaat uit verschillende indexen van entiteiten, dat wil zeggen van personen, voertuigen, plaatsen, nummers en voorwerpen, met voor elk een verwijzing naar de manuele basisdocumenten, dit zijn dan de processen-verbaal en de informatie- en observatierapporten waarin ze voorkomen en die werden opgesteld in het kader van gevoerde onderzoeken. Het systeem slaat dus zelf geen informatie op, maar behelst een referentiesysteem, een referentieboek, die wordt gebruikt door een aantal rijkswachtdistricten en door het CBO. Nationaal hebben enkel de door de commandant van het CBO aangewezen leden van het CBO toegang tot het systeem, op lokaal vlak de door de verantwoordelijke districtscommandant aangewezen personeelsleden. Het gaat dus om een relatief gesloten systeem.

Het dossier- en entiteitenbeheer is gegroeid vanuit de bezorgdheid van het CBO om te vermijden dat verschillende afdelingen onderzoeken ondersteunen betreffende dezelfde persoon of dadergroep. Vroeger wist men vaak niet dat eenzelfde persoon in verschillende arrondissementen of verschillende onderzoeken werd gevolgd. De eerste behoeftebepaling werd binnen het CBO geformuleerd in 1991. Het programma is voor het eerst in gebruik genomen in 1993, na goedkeuring door de toenmalige directeur van de operaties. Ook op lokaal vlak bestaat eenzelfde behoefte om te vermijden dat meerdere ondergeschikte eenheden van een-

zelfde district een onderzoek uitvoeren op dezelfde persoon of groepen van personen zonder dat zij dit van elkaar weten. Daarom werd de software nadien ook ter beschikking gesteld van meerdere eenheden, overigens op hun eigen vraag.

Het Megasy-programma kan technisch niet worden gekoppeld aan het Polissysteem. Dit belet natuurlijk niet dat men die koppeling wel op andere niet-technische manieren kan realiseren, maar het programma is niet zo geschreven dat het daaraan kan worden gekoppeld.

Er werd gevraagd hoe Megasy II concreet de operaties ondersteunt. Zoals reeds gezegd bestaat die ondersteuning erin overlappingen tussen dossiers te detecteren en te vermijden. De samenvattingen en rapporten zijn eigenlijk niets meer dan een inventaris van de stukken die verbonden zijn aan het dossier, en een korte synthese van het onderwerp van het dossier. De verwijzingen naar de manuele documenten zijn de essentie van het hele systeem. Met het systeem kan men nagaan wanneer de recentste *updating* werd gemaakt, zodat men ook de chronologie van de stukken kan schetsen.

Op de vraag waarom de rijkswacht haar zachte gegevens in een centraal computersysteem bewaart, kan ik alleen maar antwoorden dat er daarvoor nog geen centraal systeem bestaat. Ik benadruk dat Megasy II niet meer doet dan de referenties te systematiseren.

Een tweede reeks vragen heeft betrekking op de manier waarop de binnengekomen informatie wordt gebruikt.

Bepaalt de rijkswacht autonoom welke diensten toegang krijgen tot de informatie? Het overzenden of vergelijken van gegevens vindt plaats ofwel op lokaal vlak tussen de betrokken politiediensten, al dan niet in het kader van lokaal overleg of rond punctuele dossiers, ofwel in overeenstemming met de richtlijnen betreffende de informatie-uitwisseling. Ik verwijs ter zake naar de ministeriële circulaire van 27 april 1990 inzake de bijzondere opsporingstechnieken ter bestrijding van de zware of georganiseerde criminaliteit.

Het is de opsteller van het basisdocument zelf en niet het CBO die uitmaakt welk gebruik er wordt gemaakt van de verschillende documenten. De eenheid die het document heeft opgemaakt, bezorgt dit aan het CBO, conform de reeds genoemde ministeriële omzendbrief van 24 april 1990. Het nut van de invoer van de entiteiten en de referentie aan de manuele documenten bestaat erin, zoals reeds gezegd, te vermijden dat meerdere eenheden op dezelfde entiteiten werken.

Het bepalen van het gebruik van het document door de aanbrennende rijkswachter is in feite een verstrenging van de regels vastgelegd in de ministeriële omzendbrief. Het is de rijkswacht zelf die in haar interne werking deze regel heeft opgelegd. De criteria die daarbij worden gehanteerd, staan in rechtstreeks verband met de bronbescherming, in navolging van wat ook in heel wat andere landen gebeurt. Deze criteria zullen trouwens in de Europolconventie worden opgenomen met het oog op de vertrouwelijke behandeling van gegevens. Het gaat hier duidelijk niet om willekeurige, maar om op Europees vlak steeds meer uniforme criteria.

Zoals reeds gezegd, beheert de rijkswacht haar eigenlijke zachte informatie niet met een centraal computersysteem. De omzendbrief van 1990 duidt het CBO aan als de nationale informatiebeheerder van de rijkswacht en de drieëntwintigste brigade als die van de gerechtelijke politie bij de parketten. Onder toezicht van de nationaal magistraat vindt er tussen de beide diensten wel regelmatig overleg plaats. Dit willen wij in de toekomst nog veel strikter laten verlopen. De leiding van het onderzoek wordt waargenomen door de magistraat, die te allen tijde de mogelijkheid heeft alle nodige informatie op te vragen.

Er bestaan inderdaad verschillende kwalificatiecriteria om de betrouwbaarheid van de aangebrachte informatie te evalueren, namelijk de betrouwbaarheid van de bron en de betrouwbaarheid van de informatie zelf. Deze criteria worden trouwens ook gebruikt door de gerechtelijke politie bij de parketten, in de ons omringende landen en weldra ook bij Europol. De kwalificatie van een informatierapport aan de hand van deze twee criteria,

moet het risico op misleiding door informatiebronnen tot een minimum herleiden. De twee criteria zijn noodzakelijk, omdat beide aspecten los van elkaar moeten worden geëvalueerd. Inzake de informatie wordt een onderscheid gemaakt tussen vier betrouwbaarheidsniveaus: zelf vastgestelde, uit tweede hand vernomen, bevestigde en niet-bevestigde informatie uit tweede hand. Wat de informatiebron zelf betreft, wordt een onderscheid gemaakt tussen altijd betrouwbaar, meestal betrouwbaar, meestal onbetrouwbaar of «onvoldoende gegevens om de betrouwbaarheid te kwalificeren».

De twee evaluatiecriteria staan los van elkaar. Zo wordt er bijvoorbeeld van uitgegaan dat een niet te beoordelen bron toch juiste informatie kan aanbrennen.

De rijkswacht heeft op het ogenblik slechts één groen nummer in gebruik, namelijk datgene dat werd geopend op vordering van onderzoeksrechter Connerotte. Alle informatie die op dit groene nummer binnenkomt, wordt onmiddellijk overgezonden naar de onderzoeksceel in Neufchâteau, waar ze wordt geëvalueerd. De rijkswacht garandeert de vertrouwelijkheid van de informatie wat haar kanalen betreft. De onderzoeksceel van Neufchâteau staat in voor de verdere behandeling van de informatie en speelt ze eventueel aan andere politiediensten door.

De heer Boutmans stelde een vraag in verband met de risico's van manipulaties en van foutieve informatie. Ik heb al ruim aangetoond dat de informatie en de bronnen op een zo professioneel mogelijke manier worden geëvalueerd. Uiteraard bepaalt de magistraat uiteindelijk welke informatie waarvoor wordt gebruikt. Ik herhaal nogmaals dat zachte informatie niet in een centraal computersysteem bij de rijkswacht is opgeslagen.

Bij een wegcontrole en dergelijke wordt een identificatiebericht enkel opgesteld wanneer dit als te nemen maatregel voorgeschreven is in het Polissysteem, dat steeds kan worden geconsulteerd. Dit gebeurt dan steeds onder de voorwaarden bepaald in artikel 34 van de wet op het politieambt. Het beoordelen van de relationale band tussen de bestuurder van een voertuig en andere inzittenden wordt aan de rijkswachter bij het opstellen van een identificatiebericht niet gevraagd.

In verband met de pro-actieve recherche herhaal ik wat onlangs in de Ministerraad is beslist en wat ik ook reeds in de onderzoekscommissie naar de georganiseerde criminaliteit heb aangehaald, namelijk dat de circulaire hierover klaar is en binnenkort kan worden rondgestuurd. Deze circulaire bepaalt dat de betrokken politiedienst enkel een eerste analyse kan maken om de aangezochte autoriteit, de lokaal bevoegde magistraat of de nationaal magistraten, de mogelijkheid te geven met kennis van zaken een beslissing te nemen. Deze analyse kan bijvoorbeeld gebaseerd zijn op vragen van de territoriale eenheden, op literatuurstudie of op ervaringen in het buitenland, maar elke meer actieve actie is uitgesloten. Volgens deze richtlijn is reeds zeer vroeg in de procedure de tussenkomst van een magistraat noodzakelijk.

De eerste fase wordt beschouwd als een «voorstudie». Deze voorstudie moet het de politiedienst mogelijk maken een minimum aantal gegevens te verzamelen om de aanvraag tot het opstarten van een pro-actief onderzoek te verantwoorden. Alleen daarvoor kan de politiedienst op eigen initiatief werken. Voor elke verdere operatie moet de magistraat worden ingeschakeld. Op die wijze oefent de parketmagistraat reeds van bij de aanvang een effectieve controle uit op de informatie die bij de politiediensten voorhanden is.

De vraag werd gesteld of het beheer van de informatiebestanden niet aan het CBO moet worden ontnomen en aan de parketmagistraten gegeven. Het Polissysteem bevat harde informatie over feiten, personen, vervoermiddelen, voorwerpen en plaatsen. Zoals vermeld in het antwoord op de parlementaire vraag van de heer Boutmans van 30 april 1996, is de voornaamste voorwaarde voor het registreren van een persoon dat hij in verband kan worden gebracht ofwel met een signalement in het centraal signalementenblad ofwel met een feit. De feiten die in dit verband in aanmerking kunnen komen, worden opgesomd in de nomenclatuur van strafrechtelijke aard die het ministerie van Binnenlandse Zaken heeft opgesteld en het ministerie van Justitie

heeft goedgekeurd. De relatie met een feit moet steeds gesteund zijn op de inhoud van een proces-verbaal of een informatie-rapport.

De motivering voor registratie is gebaseerd op een strafvonnis, in een proces-verbaal opgenomen bekentenissen, een ontdekking op heterdaad, materiële aanwijzingen, ten minste twee convergerende bekentenissen, het feit dat de persoon moet worden opgespoord, gefundeerde vermoedens, concrete aanwijzingen of een combinatie van deze motieven. Deze regels werden door de procureurs-generaal goedgekeurd. De waarborg voor een degelijke controle op de gegevens ligt in het toepassen van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

Het Polissysteem is ook toegankelijk voor andere politiediensten. Op het ogenblik zijn reeds 218 korpsen van de gemeentepolitie op het systeem aangesloten. Ook de gerechtelijke politie bij de parketten kan Polis raadplegen. De werking en de regels van dit systeem zijn te vergelijken met die van de computerbestanden Autocop, PJ 30 en PJ 40 en aanverwante van de gerechtelijke politie. Zo ontstaat een relatief groot netwerk van bestanden die kunnen worden geconsulteerd.

Er werden eveneens vragen gesteld in verband met het kopiëren van informatie uit Megasys II naar externe diskettes of *listings*. Het is ons niet duidelijk wat voor zin het zou hebben de referentiegegevens van Megasys II op diskette te zetten, te vernietigen of op een andere manier te gebruiken, aangezien ze geen zachte informatie bevatten en de originele zachte informatie manueel wordt gestockeerd. Men moet dus ook toegang hebben tot deze manuele informatie om met de referenties iets te kunnen doen. Dit werd overigens tot tweemaal toe aangetoond door de negatieve resultaten van het onderzoek van het Comité P en van de zeer recente huiszoeking in het CBO op last van de voorzitter van de onderzoekscommissie-Dutroux. Op een gezamenlijk initiatief van de commandant van de rijkswacht en van de voorzitter van de commissie tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer werden er willekeurige controles in rijkswachteenheden gepland. Ondanks het ontbreken van de uitvoeringsbesluiten met betrekking tot de onrechtstreekse controle op de persoonlijke gegevens, bepaald in de artikelen 11 en 13 van de wet van 8 december 1992, werden reeds in 1996 bij de rijkswacht interne controles uitgevoerd.

Welke maatregelen werden genomen om te voorkomen dat plaatselijke rijkswachteenheden een parallel databestand uitbouwen? Op zich is het beschikken over gegevens uit de centrale databank op een diskette geen probleem. Volgens de wet van 8 december 1992 vormt zo'n informatiedoorstroming op zich geen parallel databestand. Alleen moeten de nodige maatregelen worden genomen in verband met de toegang tot, de actualiteit en de pertinentie van de gegevens. Uiteraard blijft het ook noodzakelijk het gebruik ervan te beoordelen. Gegevens mogen slechts worden gebruikt voor het doel waarvoor ze zijn verzameld.

Welke controle bestaat er op de diskettes? Dit is een algemene controle. Iedereen is verantwoordelijk voor het gebruik van de systemen en uiteindelijk is de hiërarchische overheid verantwoordelijk. Op dat gebied is er dus geen enkel probleem.

Wat is de bestaansreden, het nut en de functie van de *listings* die bij het schiften van de gegevens worden aangemaakt? Deze *listings* moeten de registrerende diensten de mogelijkheid geven na te gaan of er bij het schiften fouten zijn gemaakt. Op die manier worden eventuele correcties mogelijk.

Mijnheer de Voorzitter, ik heb misschien zeer gedetailleerde en concrete antwoorden gegeven op deze toch ook wel gedetailleerde vragen, omdat het belangrijk is deze zaken openlijk te bespreken en Megasys II te beoordelen, te waarderen en te controleren. Wij moeten nagaan in welke mate het systeem efficiënt werkt. De basisbedoeling van het systeem lijkt mij evident en noodzakelijk, maar ik verheer niet dat de wijze waarop informatie wordt gestockeerd en doorgegeven, in de toekomst zeer zeker verder moet worden verfijnd. In het grote debat dat in deze commissie, maar ook in vele andere commissies rond justitie wordt gevoerd, staat immers ook de problematiek van de communicatie centraal.

In mijn uiteenzetting heb ik over Megasys II meer technische uitleg gegeven, wat niet belet dat wij nog moeten nagaan wat de politieke consequenties ervan zijn en hoe de communicatie tussen de politiediensten onderling en tussen de politiediensten en de magistratuur efficiënt en optimaal kan worden uitgebouwd.

M. le Président. — Concernant l'organisation de nos travaux, je vous demanderai de faire en sorte que les demandes d'explications soient terminées à 16 heures afin que nous puissions procéder à l'audition du Premier ministre.

Het woord is aan de heer Boutmans.

De heer Boutmans (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, ik zal uiteraard de tijd tot vier uur niet volpraten.

Een bepaalde rijkswachtsofficier, die ik uiteraard niet bij naam zal noemen, heeft mij gezegd dat ik niet zo veel parlementaire vragen moet stellen, maar rechtstreeks aan hen uitleg moet vragen, omdat men in een officieel antwoord toch altijd een beetje om de werkelijkheid heen draait. Dit is uiteraard geen verwijt aan het adres van de minister, want ook hij is voor zijn antwoord aangewezen op de informatie die hem wordt verschaft.

De heer De Clerck, minister van Justitie. — Misschien zijn wij wel bij dezelfde informanten te rade gegaan.

De heer Boutmans (Agalev). — En gelukkig zijn er ook personen die al eens iets niet-officieels doorgeven.

Op twee punten blijf ik met nogal belangrijke vragen zitten. Ik heb nog andere vragen, maar ik zal mij tot deze twee beperken, omdat zij te maken hebben met de kern van het debat dat wij al een hele tijd voeren.

De minister zegde dat de parketten op elk ogenblik toegang hebben tot het computersysteem, maar hoe reëel is op het ogenblik de mogelijkheid voor bijvoorbeeld de nationaal magistraten om toegang te krijgen tot de informatie die in het Polissysteem is opgeslagen?

Dezelfde vraag kan worden gesteld over de toegang tot de referentie, zoals Megasys II terecht wordt genoemd. Men maakt deze relatief dure referentie toch niet alleen om te vermijden dat verschillende mensen tegelijkertijd met dezelfde dingen bezig zijn? Ik neem aan dat zij eveneens wordt aangelegd om erin te kunnen opzoeken. Zij heeft toch niet alleen een negatief doel, maar ook een positief, namelijk te weten wat bepaalde informatie beschikbaar is. Het lijkt mij evident dat dit het hoofddoel is en dat de rest eerder een nuttig neveneffect is.

Vraag is dan ook welke parketmagistraat toezicht heeft en welk toezicht. Indien een magistraat of een onderzoeksrechter in een concreet gerechtelijk onderzoek van oordeel is dat hij over een bepaalde verdachte of bepaalde feiten moet kunnen nagaan of er informatie beschikbaar is bij de verschillende politiediensten, heeft hij dan toegang tot de referentie? Als daar inderdaad iets in te vinden is, kan hij dan doorvragen en doorstoten naar de manueel opgeslagen zachte informatie, ongeacht of deze betrouwbaar is of onder embargo staat? Daar ligt toch eigenlijk het kalf gebonden. Welke mogelijkheden heeft de magistratuur, die in principe toch de leiding van het onderzoek heeft? Welke praktische mogelijkheden hebben de nationaal magistraten om werkelijk tot de informatie door te dringen? Heeft de minister daarover eventueel kwantitatieve gegevens of verslagen van de nationaal magistraten?

De Voorzitter. — Het woord is aan minister De Clerck.

De heer De Clerck, minister van Justitie. — Mijnheer de Voorzitter, elk systeem dat wordt opgebouwd, heeft uiteraard een positieve bedoeling. Ik heb er misschien te veel de nadruk op gelegd dat het bedoeld is om dubbel gebruik te vermijden. De keerzijde van deze medaille is natuurlijk dat men kan nagaan of er reeds gegevens over iets of iemand bestaan. Het eeuwige risico hiervan is uiteraard dat hiervan misbruik kan worden gemaakt. De interne mechanismen moeten ervoor zorgen dat dit normaal

tot een minimum beperkt blijft. De ervaring van de jongste weken en maanden heeft echter aangetoond dat de verzamelde gegevens te weinig en onvoldoende adequaat worden doorspeeld. De vraag van de heer Boutmans is dan ook zeer terecht en correct gesteld, namelijk in welke mate zijn magistraten die een onderzoek voeren, gerechtigd toegang te hebben tot de informatiesystemen en zelf de bestaande informatie op te zoeken?

De nationaal magistraten hebben in het verleden altijd bevestigd dat zij steeds toegang kregen tot de informatiesystemen. Zij gaven steeds te kennen dat dit voor hen zeer goed beschikbare systemen waren.

Indien wij de onderzoeksmagistraten zouden vragen in welke mate zij zelf rechtstreeks toegang hebben tot de informatie, dan vrees ik dat zou blijken dat die toegang nagenoeg onbestaande is. Ik kan dit niet bevestigen met enige briefwisseling over dit onderwerp, maar op basis van de vele contacten die ik heb gehad, meen ik te mogen zeggen dat er voor informatie geen rechtstreekse lijn is tussen de plaatselijke magistratuur en de politiediensten.

Wij moeten dan ook nagaan op welke manier wij de netwerken verder kunnen uitbouwen om een meer rechtstreekse toegang van de magistratuur tot de informatiebestanden mogelijk te maken. Bovendien moeten onderzoeksrechters en parketmagistraten een speciale opleiding krijgen om met dat soort van bestanden te werken. Dit is trouwens vervat in het ontwerp-Franchimont. Wij moeten ernaar streven de verschillende informatiesystemen te integreren, zodat het geheel transparanter wordt. Dit zal één van de opdrachten zijn van de werkgroep die zich zal bezighouden met de rol van de magistratuur en de politiediensten en de integratie van die verschillende diensten. Anders kan de magistratuur trouwens geen toezicht uitoefenen. Dit is een opdracht voor de komende maanden. De APSP kan hierin natuurlijk een centrale rol spelen.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Boutmans.

De heer Boutmans (Agalev). — Hebt u het dan ook over de referotheek van zachte informatie of alleen over de harde informatie?

De heer De Clerck, minister van Justitie. — Over de referotheek.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE MME MILQUET AU MINISTRE DE LA JUSTICE SUR «LA CRÉATION D'UNE POLICE FÉDÉRALE UNIQUE»

VRAAG OM UITLEG VAN MEVROUW MILQUET AAN DE MINISTER VAN JUSTITIE OVER «DE OPRICHTING VAN EEN FEDERALE POLITIE»

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la demande d'explications de Mme Milquet au ministre de la Justice sur «la création d'une police fédérale unique».

La parole est à Mme Milquet.

Mme Milquet (PSC). — Monsieur le Président, voici plus d'un mois, j'avais déposé une demande d'explications, monsieur le ministre, laquelle était adressée tant à vous même qu'à M. Vande Lanotte. Celle-ci était prévue juste avant le conclave et vous avez préféré qu'elle soit reportée.

À l'époque, les journalistes avaient fait état d'une note. En fait, il s'agissait d'un document de travail provenant du cabinet de M. Vande Lanotte et visant à établir à terme une police unique.

Au départ, ma demande d'explications portait sur votre sentiment à ce sujet, car je présupposais que des divergences devaient exister entre votre analyse et celle du Vice-Premier ministre.

Depuis, la situation a évolué. Lors du conclave du 6 décembre, par exemple, une série de décisions ont été prises, décisions que je qualifierais de mineures, en tout cas pour ce qui est de la police. C'est justement sur ce plan que j'ai des remarques à formuler, car dans les autres matières, les résultats obtenus me paraissent tout à fait satisfaisants.

Je profite donc de l'occasion qui m'est donnée pour actualiser quelque peu ma demande d'explications.

Étant donné le report du débat en la matière — à l'époque, l'urgence semblait de mise — je souhaite connaître votre appréciation personnelle quant à l'évolution du système policier. Rien n'est encore véritablement décidé dans ce domaine. Cependant, quel est votre sentiment par rapport au projet issu du cabinet de M. Vande Lanotte? Que pensez-vous de la création d'une police criminelle fédérale unique, regroupant les BSR de la gendarmerie, la police judiciaire — qui, le cas échéant, serait supprimée —, l'OCDEFO et le Comité supérieur de contrôle, lesquels travailleraient en tant que services spécialisés, s'appuyant sur une police de base, c'est-à-dire la police communale, qui conserverait des fonctions de police judiciaire? Ils se chargeraient principalement de problèmes de criminalité plus complexes, du type organisé.

La demande d'explications que j'avais adressée au Vice-Premier ministre M. Vande Lanotte développait ces questions de manière plus approfondie. Je ne reprendrai pas ici ces détails.

D'autres questions plus précises concernent les différentes mesures prises en matière de police. Dans cette matière, on travaille par circulaire et je constate qu'aucun parlementaire ne sera associé à la commission qui se réunira. Le Parlement — tant la Chambre, où se tient la commission Dutroux et la commission sur le grand banditisme, que le Sénat, où la commission de l'Intérieur a annoncé une série d'évaluations des services de police et où se réunit la commission sur la criminalité organisée — semble être mis totalement hors jeu, en tout cas, pour une certaine période. Il s'agit pourtant d'une matière sur laquelle il a procédé à une analyse, à une évaluation approfondie. Selon moi, il devrait donc absolument être consulté.

De façon plus précise, il a été question de cette fameuse commission pour une structure de police plus efficace.

Monsieur le ministre, je tiens d'emblée à préciser que j'ai déjà posé des questions de ce type au Vice-Premier ministre Vande Lanotte, la semaine dernière, mais peut-être vos appréciations seront-elles différentes?

D'abord, malgré tout le travail réalisé par le Parlement, je m'interroge sur le fait qu'il n'est absolument pas prévu d'inclure, dans cette commission, des parlementaires ou d'autres acteurs, car je ne voudrais pas paraître corporatiste. Dans cette commission, on reproduit une erreur du passé, à savoir y inclure les représentants des corps concernés sans aucun apport extérieur, qu'il s'agisse du monde universitaire, politique ou autre. Nous avons vu quelle note de consensus pouvait produire ce type de contacts. Je me demande si c'est la meilleure façon de faire avancer les choses, d'un point de vue fondamental ou critique, et d'éviter les logiques de corps qui, à un moment donné, devront être cassées dans notre système policier, étant donné les dérives qu'elles entraînent. Selon vous, monsieur le ministre, la composition de la commission est-elle figée ou existe-t-il des possibilités d'ouverture?

Ma deuxième remarque porte sur la circulaire du Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur. Comme vous l'avez annoncé dans votre plan relatif à la lutte contre la criminalité organisée — et je m'en réjouis — il convient de légiférer en matière de proactivité. Cependant, j'avais compris que dans le cadre de matières aussi sensibles, une législation serait élaborée.

Je souhaite obtenir des informations — vous avez déjà communiqué à M. Boutmans certains éléments à ce propos — quant au contenu normatif de cette circulaire. Celle-ci est-elle transitoire ou avez-vous opté intentionnellement pour cette formule plutôt que pour une législation? Or, la vie privée, la sécurité du pays, la lutte contre la criminalité organisée, sont des matières suffisamment

importantes pour faire l'objet, en souplesse, d'une réforme législative ou, en tout cas, d'une discussion au niveau du pouvoir législatif.

Une autre circulaire doit également être prise à votre niveau en matière de coordination des missions de police judiciaire. Je souhaite également obtenir des précisions sur ce point. En effet, dans le contexte actuel, la note de consensus, pour différentes raisons, doit peut-être être considérée comme mort-née. Cette note a d'ailleurs entraîné divers problèmes et soulevé un certain nombre de critiques. D'après un accord conclu au mois de septembre, la note de consensus devait être discutée au Parlement, mais par la suite, divers événements se sont produits. Donc en ce qui concerne cette autre circulaire, le Parlement sera-t-il consulté? Quelle procédure suivrez-vous en la matière? Sachant que les services doivent être spécialisés, n'est-il pas dangereux d'anticiper des partages de pouvoirs avant même de connaître l'évolution de la situation?

Au niveau du processus décisionnel, outre l'implication du Parlement, comment parviendrez-vous à contenter les divers acteurs, étant donné les réactions négatives qui se manifestent déjà, notamment du côté de la police judiciaire, laquelle se sent, à tort ou à raison, un peu flouée? Je crains que ces dispositions fassent l'effet d'une petite bombe à un moment où règne l'incertitude, où les commissions mènent leurs travaux et où aucune conclusion n'a été tirée en ce qui concerne la répartition des rôles. Ces dispositions interviennent à la fois trop tard ou trop tôt, étant donné le processus structurel et les réformes plus fondamentales dans lesquelles nous nous engageons. Comment parviendrez-vous à gérer ces différents problèmes et à répondre aux différentes critiques formulées par la police judiciaire?

Quant aux petites réformes annoncées à l'issue de ce conclave, je me demande si le moment était bien venu pour fusionner. On a l'impression que les choix ont fait l'objet d'un marchandage. La gendarmerie travaillerait avec certaines polices; la PJ, quant à elle, travaillerait avec l'OCDEFO et le Comité supérieur de contrôle. Cette dernière union me réjouit car je pense qu'elle était certainement nécessaire.

La fusion n'est-elle cependant pas prématurée puisque l'on sait que les réformes devront être effectuées beaucoup plus fondamentalement? La fusion ne va-t-elle donc pas renforcer deux corps qui devront également être réformés en profondeur dans les mois à venir? Je souhaiterais connaître votre avis à ce sujet.

On a beaucoup parlé de l'information qui est un des nerfs de la guerre pour ce qui est des problèmes que nous connaissons actuellement.

Le conclave a décidé de renforcer les compétences du Service général d'appui policier et de mettre une structure de décisions plus performante en œuvre. Cette décision paraît très minimaliste. La centralisation des informations dures qui me paraît urgente, ne fait guère l'objet de mesures. Dans sa réponse à mon interpellation de la semaine dernière, M. Vandé Lanotte m'a fait savoir qu'il n'émettrait pas d'objections quant à l'imposition, non pas du transfert de l'ensemble du BCR qui est évidemment indispensable à la gendarmerie, mais du libre accès, au sein du SGAP, à toutes les informations dures — émanant du fameux fichier ou du service police, avec IS — de la gendarmerie. Actuellement, la police communale et la police judiciaire n'y ont pas accès. La gendarmerie quant à elle a accès au réseau Telma de la police judiciaire ainsi qu'aux informations en possession de la police de base.

À mon avis, il est possible d'agir d'urgence sur ce point ponctuel. Je sais qu'en ce qui concerne le SGAP, vous n'agissez pas seul, le ministre de l'Intérieur étant également impliqué dans les décisions. La prise d'une mesure ponctuelle concernant la centralisation de l'information fait-elle néanmoins l'objet d'une volonté claire? Je sais que ces mesures ne peuvent toutefois toucher l'information douce dont nous avons parlé.

M. le Président. — La parole est à M. De Clerck, ministre.

M. De Clerck, ministre de la Justice. — Monsieur le Président, je dois vous faire part de plusieurs éléments qui font partie des décisions prises le 6 décembre et à propos desquelles Mme Milquet me demande des explications complémentaires.

Il ne m'appartient pas d'adopter une position personnelle quant au projet d'une police criminelle fédérale prônée par la police judiciaire près les parquets. J'ai refusé de donner un avis. J'ai préféré choisir une méthode permettant d'aboutir à une conclusion que tout le monde accepterait. Cette solution m'a paru préférable à une polémique.

Plusieurs pistes ont été avancées pour l'élaboration d'une police criminelle fédérale. La police judiciaire m'a, bien sûr, demandé ce que je pensais de cette idée et m'a donc invité à prendre position, ce que j'ai toujours refusé de faire.

Le moment me semble mal choisi pour se prononcer sur une des pistes possibles. Cela ne signifie pas que je n'aie pas d'opinion à ce sujet. Je sais très bien ce que je voudrais réaliser, mais je sais également que les choix impliquent la mise au travail des policiers, soit 36 000 personnes, dans un nouveau service qui doit absolument fonctionner. Il ne suffit pas de prendre position et d'exposer des projets que l'on veut faire aboutir à tout prix. Actuellement, l'application d'une telle méthode à l'égard des services de police est inacceptable. Les problèmes que nous vivons pour le moment ne nous laissent guère de possibilités pour tenter des expériences en cette matière. Je ne vous livrerai donc pas ma position personnelle.

Je suis néanmoins heureux d'avoir obtenu un accord sur une méthodologie qui nous apportera une solution dans les mois à venir — les délais sont fixés — et qui va dans le sens d'une nouvelle concertation. J'espère que nous pourrions obtenir un accord entre les différents services de police bien que la note de consensus ait été dénoncée après avoir été signée par toutes les parties à la suite des discussions au sein de la police judiciaire. Quoiqu'il en soit, cette méthodologie a ma préférence; elle constitue l'essentiel de la note confirmée par le Conseil des ministres.

Par ailleurs, il convient de rappeler que toute forme de restructuration sera inutile aussi longtemps que la magistrature — le ministère public, le juge d'instruction — n'est pas organisée de façon à prendre la direction des opérations. L'amélioration des relations entre polices et magistrature est vraiment un point crucial de cette note. En ce qui me concerne, j'ai besoin d'un certain laps de temps pour apporter une solution à ce problème. Nous sommes en train de mettre sur pied le collège des procureurs généraux, de réaliser le projet Franchimont, d'installer le magistrat national, de spécialiser les juges d'instruction, d'optimiser la formation. Toutes ces mesures tendent à professionnaliser le ministère public et les juges d'instruction de manière à améliorer leur collaboration avec les services de police. Cependant, je le répète, il faudra un certain temps pour finaliser les options prises en la matière.

Je voudrais aussi insister sur le fait que nous avons essayé de prendre des décisions utiles sans attendre les conclusions de la commission qui sera installée. Les décisions relatives au Comité supérieur de contrôle ou à l'OCDEFO sont utiles. En effet, quel que soit le choix posé ultérieurement, il faudra intégrer ces instances de manière homogène au sein des services de police car cela n'a aucun sens de les laisser en dehors des corps de base. Le moment me semblait opportun — après toutes les discussions relatives au dossier du Comité supérieur de contrôle — pour clarifier les choses et décider de cette intégration au sein de la police judiciaire.

En principe, nous prendrons dès vendredi des décisions quant à la composition de la commission. Elle devrait être constituée de représentants de la gendarmerie, de la police judiciaire, des polices communales, du collège des procureurs généraux, des parquets et, peut-être d'un juge d'instruction et d'un membre du SGAP. Ces personnes devront jouir d'une certaine expérience et disposer de qualifications les amenant à exercer une autorité au sein de leurs services respectifs si nous voulons que les conclusions de la commission convainquent l'ensemble des parties d'améliorer leur fonctionnement.

Aucune décision n'a encore été prise à ce sujet. Cette proposition est relativement ouverte. Nous espérons trouver un président qui, sans être lié à l'un des services, puisse asseoir son autorité et faire en sorte que ses conclusions soient suivies, ce qui n'a pas toujours été le cas dans le passé. À la suite des conclusions de la commission, il reviendra évidemment au Parlement de faire les choix.

Une première note a été signée et nous en avons débattu pendant des mois. Nous avons tout d'abord écouté la police judiciaire et une autre note a été rédigée qui a été soumise aux autres services de police et aux collègues des procureurs généraux. Finalement, tous ont signé une note de consensus. En juin 1996, j'ai demandé que cette note soit discutée au sein du Parlement, mais ce débat n'a jamais été finalisé. Pour ma part, je ne refuse pas le débat, mais les problèmes auxquels nous sommes confrontés actuellement m'empêchent d'attendre plus longtemps, au risque de voir le climat se détériorer davantage encore.

De plus, une commission a été mise sur pied dont le timing est très serré et il est de mon devoir de prendre mes responsabilités et donc de sortir des directives provisoires. Les mesures que je prends actuellement ne sont pas définitives mais elles ne sont pas pour autant improvisées puisqu'elles résultent du travail déjà effectué à la suite des accords qui ont été signés, bien que ceux-ci aient été remis en discussion par la suite. C'est donc sur la base de tout ce qui a été accepté par tous les services de police que je souhaite donner, dès à présent, des instructions aux magistrats. Mon intention consiste essentiellement à orienter mes directives vers la magistrature. Ce sont effectivement les magistrats qui doivent désigner les membres des services de police affectés à une enquête. Il revient aux juges d'instruction et au ministère public d'estimer quel service est le mieux qualifié pour une certaine enquête, que celle-ci soit financière, économique ou encore qu'elle ait pour objet les attaques contre les transports de fonds. Des choix doivent être faits et le travail doit être réparti. La magistrature doit optimiser les services de police.

Si, à l'heure actuelle, je prends des décisions en matière d'organisation de police, elles ne sont pas définitives mais visent simplement à organiser les travaux dès à présent, de manière provisoire, en attendant les choix qui seront opérés par la commission. J'attire aussi l'attention de la magistrature sur les choix à faire et sur les directives à donner dans les enquêtes en cours ou qui doivent être entamées, ce qui n'a jamais été fait dans le passé.

Si la note n'a pas un caractère définitif, elle est néanmoins très importante car elle contient des idées de base essentielles pour la restructuration du paysage de la police et de la magistrature. Un nouvel équilibre entre ces services de police et la magistrature doit être créé. Si ce but est atteint, tout fonctionnera bien. Il s'agit d'un apport essentiel pour l'organisation du monde judiciaire.

M. le Président. — La parole est à Mme Milquet.

Mme Milquet (PSC). — Monsieur le Président, je suis tout à fait d'accord avec le ministre quant à la nécessité d'instaurer un nouvel équilibre et de réorganiser la magistrature. Néanmoins, le politique s'est suffisamment mis lui-même hors jeu par rapport à la problématique policière.

M. De Clerck, ministre de la Justice. — Je prends des dispositions en la matière, et vous ne semblez pas encore satisfaite, madame Milquet !

Mme Milquet (PSC). — Ce n'est pas exact, monsieur le ministre. Je constate tout de même une certaine évolution dans le monde parlementaire. On a enfin l'impression que le monde politique s'approprie à nouveau, de façon légitime, la problématique policière. Mais je crains qu'un petit consensus mou soit dégagé entre experts qui auront chacun protégé les intérêts de leurs corps et qu'un compromis à la belge nous soit imposé comme solution alors que nous n'y aurons pas participé et qu'un vrai débat politique en la matière aura été évité. Il serait peut-être plus intéressant d'articuler le travail. Il ne faut pas nécessairement imposer une présence parlementaire mais, à un certain moment, une adéquation doit être réalisée. En effet, nous allons tous arriver à certaines conclusions qui devront être coordonnées au niveau du Parlement. La commission Dutroux livrera ses conclusions vers janvier février. Nous attendons également les résultats de la commission sur la criminalité organisée ainsi que ceux de la commission de l'Intérieur. Comme vous le savez, la commission d'enquête sur le grand banditisme est également chargée d'élaborer des recom-

mandations en la matière. Tout ce travail débouchera sur certaines conclusions pertinentes et ce résultat devrait dès lors être en phase par rapport à l'action des services de police.

Nous devons être attentifs à cette question et faire en sorte de créer des « passerelles de discussion » afin de mettre en commun les conclusions émanant de part et d'autre. Sinon, nous risquons de nous diriger vers un dialogue de sourds, certaines recommandations prenant plus d'ampleur que d'autres. Le résultat risque alors d'être négligeable.

En ce qui concerne les circulaires, je comprends votre souci. Vous reconnaissez toutefois qu'il s'agit d'éléments fondamentaux. Il est exact que ces mesures sont provisoires, mais il faut éviter d'accroître le risque d'immobilisme en la matière.

J'espère en tout cas — vous connaissant, je le suppose — que vous avez consulté toutes les parties. Concernant la note de consensus, vous savez comme moi que le vrai problème se trouve sur le plan de la légitimité, de la représentativité, à l'intérieur de la police judiciaire. Il convient de veiller à ce que cela ne se reproduise plus.

À cet égard, je ne demande pas un long débat parlementaire qui dure six mois, mais il serait intéressant que nous menions, pendant un jour ou deux, des discussions à ce sujet. En effet, il s'agit quand même d'un sujet fondamental. Même si les mesures sont provisoires, vous savez comme moi qu'en Belgique, ce qui est provisoire peut durer deux ou trois ans, si pas davantage.

Enfin, en ce qui concerne le SGAP, vous ne m'avez pas répondu quant à la centralisation de l'information.

M. le Président. — La parole est à M. De Clerck, ministre.

M. De Clerck, ministre de la Justice. — Monsieur le Président, en ce qui concerne le délai entre la réception des conclusions de la commission et le jour où je prendrai une décision en la matière, si j'ai bien compris votre souhait, madame Milquet, vous demandez qu'un débat soit mené sur la question des circulaires.

À mon sens, il convient surtout de discuter sur la coopération entre les services de police. Je suis tout à fait disposé à vous informer au sujet de mes interprétations, mais je n'attendrai pas qu'un consensus se dégage, qu'il soit parlementaire ou autre...

Mme Milquet (PSC). — Je suis d'accord avec vous sur ce point.

M. De Clerck, ministre de la Justice. — Il s'agit, comme vous l'avez indiqué, de mesures provisoires concernant des principes évidents, essentiels. L'engagement de la magistrature est essentiel dans ce système. Des directions sont indiquées, de même que certaines pistes de spécialisation. Il serait notamment souhaitable que la police judiciaire s'oriente vers des dossiers financiers, économiques, etc. La réaction de la magistrature par rapport à ma demande sera essentielle. Une évaluation sur le fonctionnement actuel sera réalisée dans les mois à venir.

Convient-il d'attendre quelques mois et de procéder à une première évaluation au moment où nous recevrons les conclusions de la commission parlementaire ? Il n'est pas utile que je me prononce dès maintenant à ce sujet.

Je suis tout à fait disposé à mener un débat, pour autant que celui-ci soit ouvert et ne constitue pas en quelque sorte une condition préalable, mais cette discussion doit être organisée avec la commission de la Justice. Seules les fonctions judiciaires sont en cause.

Mme Milquet (PSC). — Pour gagner du temps, nous pourrions même envisager que ce débat soit mené conjointement par les commissions de la Chambre et du Sénat.

M. De Clerck, ministre de la Justice. — Comme vous êtes membre de la commission de la Justice, cela ne poserait pas de problème.

Mme Milquet (PSC). — L'important est que ce débat ait lieu.

M. le Président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

VRAAG OM UITLEG VAN MEVROUW LEDUC AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN EN AAN DE MINISTER VAN JUSTITIE OVER «HET GROOT AANTAL GESTOLEN EN VERVALSTE OFFICIELE BELGISCHE DOCUMENTEN»

VRAAG OM UITLEG VAN MEVROUW LEDUC AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN EN AAN DE MINISTER VAN JUSTITIE OVER «DE WERKING VAN HET APSD EN MEER IN HET BIJZONDER DE NATIONALE DIENST VAN VALSE EN VERVALSTE IDENTITEITSBEWIJZEN»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE MME LEDUC AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR ET AU MINISTRE DE LA JUSTICE SUR «LE GRAND NOMBRE DES DOCUMENTS OFFICIELS BELGES VOLÉS ET FALSIFIÉS»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE MME LEDUC AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR ET AU MINISTRE DE LA JUSTICE SUR «LE FONCTIONNEMENT DU SERVICE GÉNÉRAL D'APPUI POLICIER ET PLUS SPÉCIALEMENT DU SERVICE NATIONAL DES DOCUMENTS D'IDENTITÉ FAUX ET FALSIFIÉS»

De Voorzitter. — Aan de orde zijn de vragen om uitleg van mevrouw Leduc aan de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken en aan de minister van Justitie.

Het woord is aan mevrouw Leduc.

Mevrouw Leduc (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, wereldwijd duiken duizenden gestolen of vervalste Belgische identiteitskaarten, rijbewijzen en andere documenten op, kortom allerhande identiteitspapieren die doorgaans op gemeentehuizen voorhanden zijn. Wij hebben dit onlangs nog opnieuw kunnen vaststellen toen een Cambodjaanse kindersmokkelaar bij toeval in Rome werd ontmaskerd. Ook hij was in het bezit van een Belgisch identiteitsbewijs. Met de regelmaat van een klok wordt her en der in gemeentehuizen ingebroken en met dezelfde regelmaat worden er wereldwijd mensen aangehouden in het bezit van in België gestolen identiteits- en rijbewijzen, paspoorten, officiële stempels, enzovoort. Meer en meer groeit de overtuiging dat België voor het misdaadmilieu de uitgelezen plaats is om dergelijke documenten te stelen of te laten stelen.

Mijn vraag was gedeeltelijk ook gericht aan de minister van Binnenlandse Zaken. Daarom heb ik even nagegaan hoeveel middelen hij voor dit steeds prangender wordend probleem vrijmaakt in zijn ontwerp van Algemene Begrotingsuitgaven voor het begrotingsjaar 1997 van 13 november 1996. Onder het derde hoofdstuk, eerste deel, over de bevolkingsregisters wordt enkel vermeld dat de administratie belast wordt met een evaluatie van de wetgeving teneinde na te kunnen gaan of de bevolkingsregisters «het effectief mogelijk maken om een volledige lijst op te stellen van de inwoners die op het grondgebied van de gemeente verblijven». Ik vermoed dat deze paragraaf speciaal de vreemdelingen viseert. Over de preventieve en efficiënte maatregelen rond deze actuele problematiek, wordt met geen woord gerept.

Weliswaar worden er op het ogenblik enkele maatregelen in uitvoering gebracht. Ik betwijfel echter of zij afdoende zijn. Nog vandaag vond ik op het gemeentehuis een brief van de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, waarin hij verwijst naar het koninklijk besluit van 28 oktober 1993 betreffende de beveiliging van commissariaten van de gemeentepolitie tegen

inbraak. Hij stelt daarin dat de maatregelen daaromtrent ook van toepassing zijn op de gemeentebesturen. De titel van de brief luidt: «Preventieve veiligheidsmaatregelen tegen diefstal van identiteitsdocumenten die bij de gemeentebesturen opgeslagen zijn». Ik heb daaromtrent de volgende vragen.

Mevrouw Milquet, voorzitter, treedt als voorzitter op

Moeten er niet dringend aangepaste maatregelen worden genomen om stad- en gemeentehuizen beter te beveiligen tegen diefstallen? Is het niet aangewezen om beter opgeleid personeel de identiteitsdocumenten te laten opmaken en uitreiken? Moeten de overheden en diensten die deze documenten uitreiken niet meer worden geresponsabiliseerd? Kan er niet worden gezorgd voor een efficiënte controle, niet alleen op de uitreikingsplaatsen, maar ook op de plaatsen waar reizigers vertrekken en aankomen? De Cambodjaanse kindersmokkelaar werd bijvoorbeeld louter toevallig gegrepen omdat één van de kinderen zei dat hij haar vader niet was. Zou een echt identiteitsbewijs voor kinderen hen ook niet meer beveiligen tegen ontvoering, misbruik, wegstoppen in sekten of het verhandelen van kinderen voor adoptie, of tegen organenhandel? De Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, die ik kort geleden een mondelinge vraag rond deze problematiek stelde, antwoordde mij dat een speciaal identiteitsbewijs voor kinderen weldra zal worden geïntroduceerd. Is dat nieuw bewijs voldoende tegen vervalsing beveiligd? Het vodge papier dat op het ogenblik als een schapulier moet worden gedragen, kan door iedereen gemakkelijk worden nagemaakt. Het is een echte schande. Het is niet verwonderlijk dat agenten die dit document bij een grenscontrole onder ogen krijgen telkens opgenomen voor de speciale kenmerken van het kind, zodat het identiteitsbewijs toch enkele jaren meekan, zonder dat het moet worden aangepast bij de snelle veranderingen van het uiterlijk van een kind? Het is geweten dat er een lucratieve handel bestaat in vreemdelingenpaspoorten en visa. Heeft de minister een project om die meer tegen vervalsing en diefstal te beschermen?

In verband met de omzendbrief die vandaag op de gemeentehuizen is toegekomen, wil ik de minister vragen of die zomaar kan worden toegepast op de gemeentebesturen. In gemeentehuizen worden alleszins veel meer documenten opgeslagen dan in politiecommissariaten. Moet niet worden overwogen om het merendeel van de identiteitsdocumenten in een bankkluis, bijvoorbeeld van het Gemeentekrediet, te bewaren? Kan een gemeentebestuur niet bestraft worden wanneer het een te groot aantal van die documenten op het gemeentehuis in voorraad houdt? In het koninklijk besluit stelt de minister voor een brandkoffer te laten inmetseen in het gemeentehuis, maar de vraag is of hij het professioneel gehalte van de misdadigers niet onderschat.

Hoewel de minister van Binnenlandse Zaken hier niet aanwezig is, wil ik eraan herinneren dat hij bij de bespreking van de vreemdelingenwet voorstelde van alle vreemdelingen die België binnenkomen vingerafdrukken te laten afnemen teneinde ze beter te identificeren en om te verhinderen dat zij verschillende identiteitsbewijzen zouden bemachtigen. Hij vond dit blijkbaar een heel normale maatregel, ik vond dit echt schokkend. Als hij dat een normale controlemaatregel vindt, en aangezien toch iedereen gelijk moet zijn voor de wet, kan hij dan niet van iedereen, ook van de Belgen, een vingerafdruk laten registreren op het identiteitsbewijs? Dit zou veel misbruiken kunnen voorkomen.

Aansluitend bij mijn eerste reeks van vragen zal ik het nu hebben over de Nationale Dienst van valse en vervalste identiteitsbewijzen, die in augustus 1994 door een regeringsbeslissing werd geïntegreerd in de Algemene Politie-eenheden, de APSD. De bedoeling was driedelig. In de eerste plaats moest deze integratie zorgen voor een meer algemene en efficiënte aanpak van het probleem. Door het centraliseren van de diensten kon men immers beter samenwerken met alle politiediensten. Vervolgens moest dit automatisch leiden tot een betere service aan de klanten, met name de politiediensten. Ten slotte lagen ook economische

redenen aan de basis van de beslissing. De centralisatie van de diensten zou immers zorgen voor een aanzienlijke vermindering van de investeringen in middelen en personeel.

Allereerst rijst er een probleem op menselijk vlak. Het oorspronkelijke idee om een overkoepelende politiedienst op te richten die de samenwerking in een geest van eenheid belichaamt, wordt gehypothekeerd door een onrechtvaardig systeem van vergoedingen of premies en door een wirwar van statuten. Al deze mensen doen hetzelfde werk, maar de ene krijgt daarvoor een supplementaire premie en de andere niet. Er werd beloofd dat een premie zou worden uitgekeerd aan de mensen van de NDVVID om hun inzet te belonen en om de loonverschillen op te vangen. Deze premie werd reeds twee jaar geleden beloofd — en dit werd in interne correspondentie en onderhandelingen door de bevoegde ministers bevestigd — maar nooit uitbetaald. Ook in andere diensten van de APSD moeten enkele rijkswachters en ex-leden van de gemeentepolitie het stellen zonder een vergoeding die hun collega's wel krijgen. Dit alles hypothekeert de werking van de dienst en graag vernamen wij dan ook van de minister wanneer en hoe deze situatie wordt opgelost. Wanneer zullen deze personen, die uit verschillende politiediensten komen, duidelijkheid krijgen over hun statuut?

Wat mij vooral ergert en ertoe heeft aangezet om deze vraag te stellen, is het volgende. Men heeft van een aantal gedecentraliseerde diensten één centrale dienst gemaakt. Dit was een prioriteit. Deze centrale dienst werd opgericht op 12 april 1996. Er werd toen niet alleen gezegd dat dit een besparing betekende, maar ook dat een centrale dienst beter zou functioneren. Men had deze dienst ook het noodzakelijke extra personeel beloofd. In een eerste fase zou het personeel worden uitgebreid met zes leden: drie rijkswachters, twee leden van de gemeentepolitie en één lid van de gerechtelijke politie. In een tweede fase zouden hieraan nog drie burgers worden toegevoegd.

Door het oprichten van deze centrale dienst en bijgevolg het afschaffen van de lokale diensten, is de werklast in de centrale dienst toegenomen. De afschaffing van de lokale diensten dateert van 26 september 1996. Er is geen overbruggingsperiode en de extra werkdruk wordt nog vergroot door de afschaffing van de dienst rijbewijzen, de LGDVVID, op 18 november 1996.

Nog andere factoren hebben de complexiteit van het werk vergroot en de werkdruk verhoogd. Ondanks het Verdrag van Rome is er voor internationale documenten geen enkele uniformiteit en dit maakt het werk uiteraard zeer complex. Ik heb mij laten vertellen dat bijvoorbeeld India alleen al 200 soorten rijbewijzen heeft. Met deze rijbewijzen melden mensen zich aan bij gemeentelijke diensten en aan de hand van deze rijbewijzen moeten zij dan een identiteitsbewijs krijgen. Dit is werkelijk een onmogelijke taak. Uiteraard gaat het niet alleen over de Indiase rijbewijzen. De identiteitsbewijzen van over de hele wereld verschillen zozeer van vorm, inhoud en afstempeling dat dit werkelijk een chaotische materie is, waarin de NDVVID met slechts zes personen haar weg moet trachten te vinden. Bovendien zijn er ook nog problemen met een internationaal karakter. Ik denk hierbij aan de corruptie op de Zairese ambassade te Antwerpen door mensen die onschendbaar zijn en dus geen enkele medewerking willen verlenen.

In België zijn er vooral problemen inzake de beveiliging van de gemeentehuizen. Door diefstallen geraakt een steeds groter aantal valse en vervalste documenten in omloop, waardoor gemeentehuizen steeds meer een beroep doen op de NDVVID. Naast het personeelstekort vormt ook dit een supplementaire druk op de werking van de dienst. Indien België, zoals Nederland, beschikte over een verificatie- en identificatiesysteem, het VIS, dan zou een efficiënte samenwerking met banken en dergelijke mogelijk worden, waardoor de werkdruk op de NDVVID gevoelig zou verminderen.

Ten slotte wegen ook het gebrek aan responsabilisering van de overheid en de administratie en de weigering van Belgische ambtenaren om uniforme regels toe te passen in sterke mate op de werking van deze dienst.

Gelet op dit alles is het werkelijk hallucinant dat deze dienst nog steeds maar zes personeelsleden telt. Van de drie beloofde rijkswachters is er maar één aan de dienst toegevoegd en van de gemeentelijke en gerechtelijke politie is nog geen enkele versterking toegekomen.

Toen men van een gedecentraliseerde naar een gecentraliseerde dienst overstapte, zijn sommigen, blijkbaar verrast door het effect van hun eigen initiatief, de hervorming beginnen afremmen. Nochtans werd mij verteld dat de dienst er bij de aanhouding van Dutroux heel snel in geslaagd is om aan de hand van de stempels op zijn paspoort na te gaan langs welke wegen hij naar het Oostblok placht te gaan, wat nog maar eens het nut van deze dienst aantoonde.

Ik wil van de minister graag antwoord op volgende vragen. Handhaaft hij zijn oorspronkelijke intentie om de NDVVID uit te bouwen tot een volwaardige dienst, zoals vooropgesteld bij de centralisatie? Waarom werden tot op heden nog zo weinig stappen in die richting ondernomen? Waarom gebeuren er geen aanwervingen? Het profiel van de medewerkers werd nochtans al geruime tijd opgemaakt. Waarom wordt niet sneller ingegrepen? Overweegt de minister om de gemeentebesturen verplichtingen op te leggen inzake het naleven van ondertekende afspraken? Welke middelen werden in de begroting 1997 opgenomen inzake de personeelsbezetting?

Ik besef dat een antwoord op deze vragen voor een deel moet komen van de minister van Binnenlandse Zaken. Toch reken ik op de bereidheid van de minister van Justitie om zoveel mogelijk op mijn vragen te antwoorden.

De Voorzitter. — Het woord is aan minister De Clerck.

De heer De Clerck, minister van Justitie. — Mevrouw de Voorzitter, ik neem er akte van dat mevrouw Leduc hier liever mijn collega Vande Lanotte had gezien.

Mevrouw Leduc (VLD). — Het gaat er mij niet zozeer om aan wie ik de voorkeur geef, mijnheer de minister, het leek mij gewoon beter eerst de minister van Binnenlandse Zaken te ondervragen, omdat een aantal aspecten van deze problematiek nu eenmaal onder zijn bevoegdheid vallen. Twee ministers vorderen leek mij verantwoord, aangezien naast de vele zaken die er in België op het ogenblik gebeuren en waarvoor wij ons moeten schamen, er nu ook nog bijkomt dat onze gemeentehuizen blijkbaar dag en nacht voor Jan en alleman openstaan, ook voor lieden die met overheidsdocumenten aan de haal willen gaan.

De heer De Clerck, minister van Justitie. — Mevrouw de Voorzitter, ik kan mevrouw Leduc geruststellen, ook ik vond het meer aangewezen dat Vice-Eerste minister Vande Lanotte haar vragen beantwoordde. Het ministerie van Justitie is echter ook betrokken partij en heeft er zelf alle belang bij dat de problemen in verband met de diefstallen van officiële documenten zo snel mogelijk worden opgelost.

Ik wil de problematiek van de valse en vervalste documenten in de eerste plaats wat naukeuriger situeren en daardoor preciseren. Hij heeft vooral te maken met de bewaring in de gemeentehuizen van blanco documenten voor paspoorten, identiteitskaarten voor vreemdelingen en bewijzen van inschrijvingen in het vreemdelingenregister. De reglementering betreffende de paspoorten valt in principe onder de bevoegdheid van de minister van Buitenlandse Zaken.

Dankzij het centraal aanmaken van de identiteitskaarten voor de Belgische onderdanen en de beveiliging terzake die sinds oktober 1996 nog is verhoogd, is vervalsing bijna onmogelijk geworden. Door het toepassen van een aantal technieken en mechanismen is het probleem, wat de identiteitskaarten voor Belgen betreft, dus onder controle.

Op het ogenblik werkt collega Vande Lanotte aan een methode om ook de identiteitskaarten voor vreemdelingen, waarmee nu de grootste problemen zijn, ook beter te beveiligen. Hij hoopt hiermee begin 1997 klaar te zijn. Hiervoor werd een werkgroep samengesteld met medewerkers van de APSD, de rijkswacht,

Vreemdelingenzaken, de Staatsveiligheid en Binnenlandse Zaken. Deze werkgroep heeft reeds een aantal vergaderingen achter de rug en heeft de bedoeling het probleem van diefstal en verdwijning van identiteitsdocumenten in zijn geheel aan te pakken. Er werden reeds een aantal initiatieven voorgesteld.

Zo wil men op internationaal vlak het aantal documenten verminderen, de productie ervan, nog meer dan nu, centraal organiseren en preventieve maatregelen nemen ter voorkoming van diefstal van blanco documenten. Men wil diefstal van documenten ook beter signaleren. Blijkbaar gebeurt dit nog veel te weinig. Het is de bedoeling een echt bestand van gestolen documenten te maken, zodat dit probleem onder controle kan worden gebracht. De eerste vergadering van de werkgroep had plaats op 12 oktober. De besprekingen werden voortgezet op 29 oktober.

De krachtlijnen van deze besprekingen zijn: de documenten technisch maximaal beveiligen tegen namaak en vervalsing, het aantal verschillende documenten aanzienlijk verminderen en in de mate van het mogelijke komen tot een eenheidsdocument, diefstal verhinderen door de documenten centraal te produceren en de voorraden op lokaal vlak veel beperkter te houden dan nu. Bovendien moeten de voorraden van zowel blanco als ingevulde documenten beter worden beveiligd. De gemeenten zullen de nodige instructies krijgen om in dit verband betere voorzorgsmaatregelen te nemen. Ook wil men komen tot een meer systematisch signaleren en registreren van gestolen documenten. Men wil tevens de personen die misbruik maken van documenten op naam van anderen, aanpakken. Dit moet gebeuren door de systematische registratie van diefstallen, door een onderzoek te starten tegen personen die geregeld documenten verliezen, maar ook door een grondigere controle van de identiteit en de verblijfsstatus van de betrokkenen. Op bepaalde ogenblikken, bijvoorbeeld aan de grens of wanneer mensen sociale steun vragen, zal men beter moeten controleren of de voorgelegde documenten wel authentiek zijn. Meer specifiek op het terrein van Justitie vraagt men een meer systematische vervolging en uitwijzing van personen die betrokken zijn bij het gebruik van gestolen, valse of vervalste documenten.

Al deze maatregelen zullen echter niet functioneren als wij daarbij niet een uitgebreide informatiecampagne op touw zetten. Dit is een cruciaal punt, dat ook mevrouw Leduc onrechtstreeks heeft aangehaald. Wij moeten iedereen ervan bewust maken dat dit een probleem is en dat wij daarvan de nadelige gevolgen ondervinden.

Er wordt een omzendbrief uitgewerkt met veiligheidsmaatregelen die gemeentebesturen moeten nemen ter voorkoming van diefstal van identiteitsdocumenten die bij hen worden bewaard. Een aantal van deze maatregelen heb ik zojuist al aangehaald. De gemeentebesturen krijgen ook duidelijke richtlijnen betreffende de verschillende identiteitsdocumenten die zij moeten opmaken en uitreiken. De vorming van de gemeentelijke ambtenaren wordt verder georganiseerd door de gemeentelijke overheden, die op dat vlak verantwoordelijk zijn.

Zoals gezegd zijn er geen problemen met de identiteitskaarten van Belgen. De controle op de andere documenten op plaatsen van vertrek en aankomst van reizigers moet worden opgevoerd. Precies daar rijzen er uiteraard problemen, want daar kan men het gemakkelijkst valse documenten gebruiken. De controle op deze plaatsen moet dus worden versterkt.

Het ministerie van Binnenlandse Zaken heeft een ontwerp van koninklijk besluit klaar dat voor kinderen van minder dan 12 jaar voorziet in de uitreiking van een identiteitsstuk naar het vroeger model uit 1955 én een identiteitsbewijs dat wordt uitgereikt op verzoek van de persoon die het ouderlijk gezag uitoefent, en dat in principe twee jaar geldig is. Dit koninklijk besluit wordt van kracht op 1 januari 1997.

Het probleem van de paspoorten behoort tot de bevoegdheid van de minister van Buitenlandse Zaken, met wie overleg zal worden gepleegd door de minister van Binnenlandse Zaken.

Er is, zoals ik in mijn inleiding zegde, maar één oplossing voor het probleem van de vervalsingen die in de eerste plaats het gevolg zijn van diefstallen van blanco documenten in de gemeentehuizen,

namelijk de gecentraliseerde aanmaak van identiteitsdocumenten naar het voorbeeld van de identiteitskaarten voor Belgen. Dit gebeurt al geruime tijd op een heel efficiënte manier en dus moeten wij in die richting verdergaan.

Er waren ook vragen in verband met de APSD en met de Nationale Dienst voor valse en vervalste identiteitsbewijzen. Zoals ik reeds heb uitgelegd in mijn antwoord op de vorige vraag van mevrouw Milquet, vormt de APSD een ernstig probleem in de toekomstige ontwikkeling van de politiediensten. Herschikkingen en reorganisaties zijn daar zeker nodig. De bijzondere commissie die een efficiënte politiestructuur moet uitwerken heeft daarom onder meer expliciet de opdracht gekregen om een nieuw perspectief en een nieuw profiel voor de APSD uit te tekenen. Ikzelf ben groot voorstander van de APSD als een dienst waar de verschillende politiediensten terecht kunnen. De ervaringen uit het recente verleden leren echter dat daarmee niet alle problemen opgelost zijn. Veranderingen zijn ook nodig in het bestuur, het beheer en het beleid vanuit de top, in het statuut en in de selectie van het personeel en in een aantal diensten. Zo moet bijvoorbeeld de OCDEFO mijns inziens eerder bij de gerechtelijke politie worden ondergebracht en moet zonder enige twijfel ook de werking van de NDVVID grondig worden aangepakt.

De NDVVID werd opgericht door mijn voorganger bij een ministerieel besluit van 1990. Hij werd in eerste instantie ondergebracht bij het CBO van de rijkswacht en einde 1995 geïntegreerd in de APSD. De oorspronkelijk voorziene personeelsbezetting zou inderdaad 15 personen bedragen. De dienst zelf heeft die geplande personeelsbezetting echter op eigen voorstel gereduceerd tot 12 en afhankelijk gemaakt van een latere evaluatie van de evolutie van de werklust. Begin 1996 hebben de drie algemene politiediensten die deel uitmaken van de raad van bestuur van de APSD, erin toegestemd om een bijkomende personeelsinspanning te leveren. De rijkswacht heeft drie medewerkers afgevaardigd, waardoor de personeelssterkte niet zes maar negen leden bedraagt. Ondanks de stijgende werklust is de NDVVID er tot nu toe goed in geslaagd om dankzij een maximale inzet van zijn personeel zijn opdrachten te vervullen. De raad van bestuur van de APSD onderzoekt op het ogenblik desalniettemin hoe het probleem van de groeiende werklust kan worden opgevangen.

Zoals reeds gezegd wordt de commissie voor een efficiënte politiestructuur belast met een studie van de diverse mogelijkheden tot modernisering van de federale politiediensten, inbegrepen de APSD. Een eindrapport wordt verwacht voor 1 juli, waarna wij ook over deze dienst een veel preciezer standpunt zullen kunnen bepalen.

Het is mijn overtuiging dat de APSD een cruciaal onderdeel is van een totale aanpak van de criminaliteit en van een meer efficiënte uitbouw van de politiediensten.

Mme la Présidente. — Madame Leduc, avant de vous donner la parole pour une réplique, je vous demande de tenir compte du fait que le Premier ministre qui vient de nous joindre, n'a que trois quarts d'heure pour l'audition prévue.

Het woord is aan mevrouw Leduc.

Mevrouw Leduc (VLD). — Ik heb overigens nog maar een kleine vraag te stellen, mevrouw de Voorzitter, die trouwens helemaal thuishoort in de hoorzitting met de Eerste minister. Daarom verheugt het mij dat hij nu reeds aanwezig is.

Ik had het in mijn vraag aan de minister van Justitie onder meer over de waardeloze identiteitsbewijzen voor kinderen. Men wil die nu blijkbaar wel verbeteren, maar dat zal niet veel veranderen als men niet tegelijk de manier aanpakt waarop politie-eenheden identiteitscontroles uitvoeren. Men controleert namelijk steeds alleen de volwassenen en nooit de kinderen die hen vergezellen. Verder is het ook belangrijk dat het nieuwe identiteitsbewijs voor kinderen een rubriek bevat voor belangrijke lichaamskenmerken, zodat het minder gemakkelijk kan worden vervalst.

Ik verneem dat het aantal gestolen en verdwenen identiteitsdocumenten rond de 70 000 bedraagt. Er moeten dus echt dringend maatregelen worden getroffen.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Dames en heren, de agenda van de openbare vergadering van de commissie voor de Binnenlandse en de Administratieve Aangelegenheden is afgewerkt.

L'ordre du jour de la réunion publique de la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives est ainsi épuisé.

De vergadering is gesloten.

La séance est levée.

(De vergadering wordt gesloten om 16 h 05 m.)

(La séance est levée à 16 h 05 m.)